

Ninus-
 , hogy
 enek a
 fárad-
 alkodik,
 rt oko-
 örömet

JTÖK.

ik szá-
 tése:

ri Jenő,
 Orsolya,
 , Lázár
 Pálma,
 s Jolán,

ik szá-
 ése:

e j t e t-
 Margit
 lvinka,
 iska és

zönöm.
 en. de
 ndarab
 is fűs
 folyóni,
 ttól is
 t több
 zámába.
 ontagh
 mléke-
 et. —
 volna
 amikor
 vidéke-
 galmas
 zegény
 sziva-
 imban.

m-épület.
 en.

ÜZICZANEVELÉS. (Lásd a 156. lapon.)

XLIII. kötet, 10. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1892. szeptember
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

A KINTORNÁS URFL.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

VIKTOR akkorát kaczagott, hogy majd eldőlt.

— Micsoda? Te azokat megpróbáltad? Talán csak nem ment el az eszed? No, képzelem, milyen hinárba keveredtél!

És nevetve ment odább, Ernő pedig kissé csodálkozva nézett utána. Hogy nevet! pedig hát az ő tanácsai vitték a bajba.

Viktor nem igen törődött ezzel, sőt magával Ernővel sem. Hanem a többi fiukkal gyorsan megbarátkozott. Ugy járt-kelt, mintha már rég itthon volna, mindenkiel jó pajtás lett, tréfált, mulatságos dolgokat fecsegett s a diákok az első napon általánosan azt beszélték, hogy Viktorban igen kedves új társat kaptak. Ernő szinte egészen magára maradt s elkeseredésében levelet irt haza, kérve atyját, vigye el innen, mert ő itt nem szeret vele együtt lenni; nem fog itt semmit tanulni, pedig szeretné megérdemelni azt a szép lovacskát: de itt annyira szerencsétlen, hogy itt semmi esetre sem fog boldogulni.

A levélből bizony bajos lett volna megérteni, mi a baja s harmadnapra meg is kapta a választ, melyben atyja jóakaró biztatással bátorította, hogy ne buslakodjék, rövid idő alatt majd beleszokik az új életbe, Viktorral ne igen barátkozzék; arról, hogy innen más-hová vigyék, szó sem lehet.

Ernő csüggedten nyugodott bele a sorsába. Most már nincs menekülés, egy-két nap múlva megjön az igazgató, rászabja a nagy büntetést s az egész diákság csufja lesz, mert azzal kezdi itt az iskolai esztendőt, hogy mint vásott diákok mindenki nevetni fogja.

Ez alatt a néhány nap alatt azonban már egy másik diák is nagyon elégedetlen volt az állapotával. Ez a másik pedig Viktor volt. És vele is körülbelül mindenki nagyon elégedetlen volt, a tanárok éppen úgy, mint a pajtások. Azaz hogy már nem is igen akadt pajtása és annak a nagy barátságának, melyet az első napon iránta éreztek, igen gyorsan vége szakadt. Mert már a második napon nagyon világosan kitűnt, milyen fajta diák Viktor és miért nem volt eddig még sehol maradása.

A legelső iskolai feladványát úgy akarta elkészíteni, hogy megleste, mikor egyik pajtása már elkészült a feladvánnyal és félretette. Viktor elcsente és másolni kezdte, de pajtása rajtakapta és nem engedte.

— Már ugyan mért ne engednéd? szökött Viktor könnyedén. Ha már elkészítetted, mindegy neked, ha leirom.

— Az nem mindegy, mert az család. Nálunk mindenki maga végzi a maga dolgát.

— Ugyan együgyü szokás, felelé Viktor megvetőleg. Jó pajtások segítenek egymáson.

— Az ilyen jó barátságot nem ismerjük.

— Hát milyet? Kell is nekem a másféle barátságok!

No többiek munkánál is úgy vé kívánta

Igy azt amelyn figyelme vetve v

— I játékn emgeme

— C

És n játékbó

Ó pedi részev emleget talan ir ségén.

Ezen tások.

Nem Viktor : rülvén

nem is : kérte, d álmélkod felelé:

— N mas fela

— N szökött a t holnapra

— N olyat csi

A tan följegyzet

No, az övé sem igen kellett aztán a többieknek. Mert nemcsak a komoly munkánál volt megbizhatatlan. A játékánál is ügyetlen és szeszélyes volt és nem úgy végezte a játékot, amint a szabály kívánta, hanem amint neki eszébe jutott. Így aztán mindig veszített az a csapat, amelynek ő tagja volt. Mikor pedig figyelmeztették, hogy ez nem járja, nevetve vonogatta a vállát.

— De nagy sor, hogy az efféle ostoba játéknak mi a vége! Ugy játszom, ahogy engemet mulattat.

— Csakhogy nekünk ez nem multság.

És már harmadnap kihagyták minden játékából; mulasson, ahogy neki tetszik. Ő pedig zsebredugott kezekkel, füttyörészve ügyelgett ide-oda és hangosan emlegette, hogy ilyen unalmas, haszontalan intézet nincs több a föld kerekiségén.

Ezen aztán nagyot nevettek a pajtások.

Nem nevettek a tanárok azon, amit Viktor az iskolában mivelt. Nem sikerülvén a dolgozatot mástól elcsennie, nem is adta be. A tanár persze számon kérte, de Viktor az egész osztály nagy álmélkodására teljesen közönyös hangon felelé:

— Nem csináltam meg, nagyon unalmas feladvány volt.

— Nem multságból vagyunk itt, szólt a tanár szigoruan. Az a feladvány holnapra meglegyen.

— Nem igen lesz meg. Nem szoktam olyat csinálni, amihez nincs kedvem.

A tanár nem vitatkozott tovább, csak följegyzett valamit a könyvébe. Éppen

így járt a másik tanár is, ki leczke felmondására hívta fel Viktort. De ez nem tudott egy szót sem.

— Hogyan? Nem tanultál?

— Nem ám. Nagyon meleg volt, olyankor nem szeretek tanulással vesződni.

Harmadnapra a tanárok már nagyon összeránczolt homlokkal emlegették az új növendéket. Az igazgató helyettese pedig maga elé hívatta és igen komolyan beszélt hozzá, végül kérdezte: jól megértette-e?

— Hogyne? felelé Viktor majdnem jókedvűen. A nagyapám éppen ilyen-féléket szokott beszélni, mikor rosszkedvű.

— Ugy? tehát már szokva vagy hozzá és nem hederitesz rá? Az más. Akkor hát csak csinálj mindent kedvedre addig, míg az igazgató ur hazajön. Ugy gondolom, azután majd visszaadunk kedves nagyapádnak.

Mert a tanárok elhatározták, hogy nem türik meg Viktort az iskolában. Ez a gazdagságában és nagyatyja gyöngeiségében elbizakodott s igen gonosz természetű ficzko sokat ronthatna a többi növendékeken. Az ilyen rothadó gyümölcsöt ki kell dobnia.

Viktor maga is gyanította, mi vár rá. Pedig ezuttal nem vehette annyira tréfára a dolgot, mint már eddig sokszor. Tudta, hogy nagyatyja ezuttal igen keményen eltökélte, hogy nem türi tovább haszontalankodását. Most nem szökhetik haza. De ez sem igen zavarta meg.

— No bizony! majd elnézek kissé másfelé. Ismerem én kedves nagyapámat.

Ha majd hírét hallja, hogy eltüntem, négylovas hintón szalad utánam és örülni fog, ha ismét otthon leszek.

Hanem odáig mégis lenni kell valahol.

— Azt az örömet nem engedem ezeknek az unalmas tanároknak, hogy kicsapjanak. Majd megréfálok én őket, hogy még ők fognak jajgatni utánam.

Ezen a napon Ernő, nagy meglepetésére, azt vette észre, hogy Viktor ismét igen barátságos hozzája.

— Hallottad-e már, mondá beszéd közben, hogy holnap hazajön az igazgató ur?

Ernő elsápadt kissé, de aztán összeszedte a bátorságát és lehetőleg nyugodtan mondá:

— Igen, hallottam.

— Nem igen örülsz neki, ugy-e? Bizony sajnállak, kedves Ernőm, mert reád most rossz világ következik.

— Majd csak elviselem valahogy, sohajtá Ernő.

— Azt bajosan fogod itt elviselni. Már én kiismertem itt az embereket. Azt fogják rád mondani, hogy tolvaj vagy és kicsapnak.

Ernő most már halálsápadt lett és szinte reszketett.

— Azt . . . azt hiszed?

— Bizonyos vagyok benne. Én már ismerem az efféle dolgokat. Mondd csak, van-e pénzed?

— Van valami . . . Van két aranyom, amit nagyapától kaptam emlékül . . . aztán egy pár ezüst forintom is, amit összegyűjtöttem . . . meg két bankóforintom és néhány tizeske. De mért kérded?

— Csak azért, mert ha annyi pénzed van, akkor okosabban tennéd, ha velem tartanál.

— Veled? Miben?

— Hát azt hiszed, hogy én itt maradok ebben a hitvány fészekben? No persze! Holnap már üthetik bottal a nyomomat.

— Csak nem akarsz megszökni?

— Nem vagyunk rabok, nem szüikséges megszöknünk. Egyszerűen elmegyünk. Ha akarod, együtt mehetünk.

(Folytatása következik.)

NYÁRI DÉLUTÁN.

(Képpel a 152—153. lapokon.)

OLY TIKKASZTÓ a forróság,
Ki volna oly dőre,
Ha teheti és nem megy ki
Az árnyas erdőre.

Illatos hárs a napernyő,
A fű puha diván:
Ki volna az, aki ennél
Még többet is kíván.

Honkának van ennél még
Pompásabb nyugvója:
Édesanyja puha keble
A széltől is ójja.

Itt játszanak, enyelegnek,
Nem nézik hány óra,
Hazamennek, hogyha a nap
Száll majd nyugovóra.

Honka oly beszédes lesz,
Oly csevegő, csacska
S kis mamának ugy hizeleg,
Akár egy kis macska.

Azt az édes anyai kézt
Hogyha elkaphatja,
Százszor is, meg ezerszer is
Végig csókolgatja.

A FÉSZEK KINCSE.

CSÖNDES békeességben, boldog egyetértésben éldegélt a galambpár, amint szelid galambokhoz illik is. Ha megelégték a röpködést ott pihengettek a fészükönél és büszkén nézegették a kincsöket.

Az a kincs bizony nem volt sem arany, sem drágakő, hanem mindössze két tojáska. De nekik ez drágább kincs volt minden aranynál. Majd kiköltik, a tojáskákból aprócska galambfiókák bujnak elő, azokat szépen fölnevelik gyönyörű galambokká s ezekben aztán nagy örömük lesz.

Mialatt a galambpár így örvendezett előre, másvalaki is örült. Az a valaki pedig Gyuricza volt, aki fölfedezte a galambfészket és megvitte haza a hírét testvéreinek. Bátyja, a jó csöndes Sándor, így szólt:

— Jól van, hát csak legyen. Nem kell zavarni a galambocskákat.

De a kis Bandika nem volt olyan nyugodalmas természetű.

— Én is akarom látni! mondá.

— Azt nem láthatod, mert te nem mászhatsz föl oda, szólt Sándor.

— Oh, azért megláthatja, felelé Gyuricza. Majd lehozom és megmutatom neki.

— Azt nem szabad tenned. Békében kell hagyni a galambok fészket.

— No, no, majd csak azt teszem, ami nekem tetszik, pattant föl Gyuricza.

Most már csak azért is fölmászott a fészekhez, lehozta zsebében a két tojás-kát és megmutatta Bandikának. A kis fiu nagy örömmel nézegette és a kezében szorongatta.

— Ugy-e, ha majd kikelnek a kis galambok, akkor az enyém lesz az egyik? mondá.

— Dehogyan lesz, felelé Gyuricza. Én találtam, enyém lesz mindakettő.

— Oh persze! Akkor nem adom vissza a tojáskákat.

— De bizony ide adod, még pedig rögtön, mert most már vissza akarom vinni.

Bandika azonban makaes kis vitéz volt és csak azért sem adta. Gyuricza erővel el akarta venni és Bandika jól

tudta, hogy nem bírhat Gyuriczával. Futásnak eredt tehát, de hiába, mert a hosszabb lábu Gyuricza mihamar utólérte. Ekkor Bandika oktan mérleggel földhöz vágta a tojáskákat, úgy hogy összetörték.

— No hát nesze, legyen a tied!

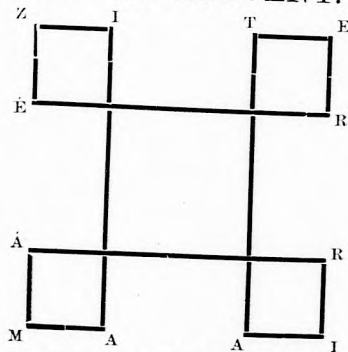
Igy már persze vége volt a fészek kincsenek örökre, szétfolyt a porba. Gyuricza mérgesen cibálta meg a Bandika haját, Bandika visitott, Sándor pedig szomoruan mondá:

— Ime, hát most már mi örömetek van? Kiraboltátok a szegény galambocskák fészket, nekik nagy bánatot okoztatok, magatoknak semmi hasznatok sincs belőle. Nem lett volna jobb, ha békén hagyjátok?

Gyuricza most már maga is belátta és nagyon röstelte, mert tudta, hogy ő az igazi hibás. És még csak jóvá sem teheti hibáját.

A galambpár pedig busan üldögélt ott az üres fészek mellett. Mi történt, nem tudhatták, de annyit kitaláltak, hogy fészkek kincse oda van örökre. Itt hát ellenség jár. És hogy több ilyen bajuk ne legyen, inkább elköltöztek messzire. Gyuricza, Bandika soha sem látták őket többé.

VONAL-REJTVÉNY.

Egy bizonyos betűnél kiindulva, egy híres királynő nevére akadunk.

KATUSKA LEVELE.

— Mesés történetke. —

LAVÁBAN játszogatótt a kis Katuska az ő uj Viczájával, mikor benyitott az apa és egy levelet adott neki.

— Katuska leányom, vidd el ezt a levelet Józsi bácsinak. De tüstént!

Nem is várta az apa, mit szól hozzá Katuska, hanem kiment. Pedig Katuska nagyon duruzás képet vágott és azt akarta mondani, hogy neki most egy csöpp kedve sincs olyan messzire sétálni, mert neki most igen fontos dolga van. Az ő uj Viczája olyan jeles bábu, hogy beszélni tud. Csak meg kell nyomni a derekát, mindjárt azt mondja, hogy: »Ma-ma«. Hát ha ennyit tud, bizonyosan megtanul még többet is. Most Katuska éppen arra tanítja, hogy mondja ki ezt: »Pa-pa«. A Viczuska makacszkodik ugyan és konokul csak azt ismétlgeti, hogy »Ma-ma«, de majd megunja; tudja ezt Katuska magáról, ő is szokott néha makranczoskodni, de bizony a vége mindig az, hogy meg kell tennie, amit kívánnak tőle. Ha most ő abbahagyja, a Viczuska azt fogja hinni, hogy győzött a makacssága.

Mindezt a sok és fontos okot azonban nem volt kinek elmondani, mert az apa nyomban elment. És azt mondta, hogy tüstént el kell vinni azt a levelet! Ez már mégis boszantó! És még milyen messzire kell vinni! Józsi bácsiék a falunak éppen a tulsó végén laknak. Az igaz, hogy már sokszor megjárta ezt az utat csupa időtöltésből is. De az más volt. Akkor kedve telt benne.

Ámde akár volt most kedvére, akár nem, mégis csak indulni kellett. Azt jól tudta Katuska, hogy apácska nem érti a tréfát, ha egyszer valamit parancsolt.

Mogorva, duzzogó képpel indult meg tehát. Amint a tágas udvarra kilépett, szembe jött vele Berczi s nevetve szólt:

— Jaj, de gyilkos képet vág kedves hugom! Micsoda nagy szerencsétlenség érte?

— Igenis, elég nagy szerencsétlenség. Ezt a levelet kell elvinnem Józsi bácsiékhoz.

— No, ez már csakugyan kegyetlen sors és keserves feladat!

Katuska nem tudta hamarjában, gúnyolódik-e Berczi vagy komolyan beszél. Mert annak a gonosz Berczinek mindig nagy kedve volt az évődésre. Katuska azonban most csöppet sem volt tréfás kedvében és duzzogva mondá:

— Igenis, keserves feladat, mikor semmi kedvem olyan messzire menni.

— Hm, persze, persze! De hát hogy segítsünk a bajon? Tudod mit? Bizd rá a galambokra; tudod, a galambok nagyon szívesen visznek levelet.

Katuska csakugyan hallott valamit postagalambokról s ott az udvar sarkában, bokros, pázsitos helyen állt a galambdúc. Mégis kételkedve nézett Berczire.

— De hát hogy bizzam a galambra? Nem hívhatom ide.

— Azon segíték. Ott a létra, fölviszem a levelet a galambduczba. A többi nem a mi dolgunk.

Katuska elkísérte Berczit a galambduczhoz. Berczi átvette a levelet, föl-mászott és benyult a levéllel a duczba. Aztán leszállt.

— Így ni. Most már rendben van. Ha akarod, várd meg itt, míg meglátod, hogyan repül ki a galamb, csőrében a levéllel.

Már erre csakugyan kíváncsi volt Katuska, míg Berczi azt mondta, hogy ő nem várhatja meg, mert sürgős dolga van. Katuskának most már nem volt sürgős dolga. Még a Vicsuskáról is megfeledkezett, mikor érdekesebb dolgot talált. Csak sietne az a galamb!

A postás galamb azonban nagyon sokáig készülődött utra. Katuska elunta az állást a forró napon és a galambduczcal szem-

közt leheveredett a bokor alá a puha pázsitra. Onnan nézett merően a galambok tanyájára.

Nézett, sokáig nézett oda, már szinte elálmosodott bele. Ugy félig-meddig arra

NYÁRI DÉLUTÁN. (Lásd a 148. iapon.)

is gondolt, hogy hátha az a gonosz Berczi nem beszélt igazat és a galamb nem viszi el a levelet. Mit mond majd apácska! Nagy baj lesz. De most már nem tud segíteni. Ő nem tud oda föl-

mászni, Berczi félretolta a létrát. Most már meg kell várni, hogy a galamb teljesítse, a mit Katuskára bízta...

Egyszerre csak... ime, csakugyan kísért a dúc párkányára egy bubos galamb... és ni! csakugyan a csőrében a levél.

— No, ideje, hogy indulj, szól Katuska szinte haragosan. Most már siess!

A galamb felröppent és Katuska szemmel kísérte. De ugyancsak nagyot ijedt.

— Nem arra, hé! Józsi bácsinak szól a levél! Józsi bácsi nem arra felé lakik.

Mert a galamb éppen ellenkező irányba indult. Nem is hederített az intő szóra, csak röpült tovább.

— Utána kell szaladnom... talán majd csak meghallja.

Oly gyorsan, hogy maga sem tudta, miként lehetett, már kint volt a mezőn, mely fölött a galamb röpült. Itt érte még csak igazi ijedelem. Mert egyszerre csak azt látta, hogy a galamb kiejti a csőréből a levelet s nem törődve vele, odább száll. A levél pedig egyenesen a nagy tóba esett.

— Jaj, jaj! Csak közel esett volna a parthoz, hogy kimenthessem!

De biz a levél nem volt egészen közel a parthoz. Hiába próbált Katuska egy hosszú vesszővel odáig nyulni, nem érte el. Nagy töprengésben állt ott, mikor hirtelen egy halacska ütötte föl a fejét a vízből és megszólalt:

— Mi bajod, kis leányka?

— Az a levél kellene. Hozd ki, neked könnyű.

— Megtehetem könnyen, csak azt kell tudnom, van-e jogod hozzá. Te ejtetted oda?

— Ej, ne töltsd az időt haszontalan fecsegéssel.

— Vagy úgy! Most már tudom, te vagy az a Katuska, aki olyan készséggel teszel szívességet másnak, azért kívánod ezt mástól is. Én is éppen úgy teszek.

Ezzel a halacska oda uszott, a levelet szájába kapta és megindult vele.

— Jaj, te gonosz hal, hova viszed? Ide hozd!

De biz a halacska éppen ellenkező irányban uszott a nagy tónak a tulsó végibe s ott eleresztette a levelet, mely ismét ott lengett a vizen.

— Sebaj no, szólt Katuska. Talán ott kihalászom.

Nagy sietve futott a tó körül. Már nem igen messze volt a levéltől, mikor egy nagy gólya a partról begázolt a vízbe és egyenesen a levél felé tartott. Katuska most már meg volt ijedve, hogy a gólya is ellene esküdött s haragosan kiáltott rá:

— Hozzá ne nyulj ahhoz a levélhez, te csuf hosszulábu! Az a levél az enyém!

A gólya gúnyosan kelepelve felelt:

— Amit a vízben találok, az az enyém.

Csőrébe kapta a levelet és felröppent, aztán gyorsan szállt az erdő felé.

— Oh a semmirevaló! Elviszi! Minek neki az a levél? Nem eheti meg. Utána kell mennem, talán eldobja és végre mégis csak megkapom. Ott már nincs víz.

Víz nem volt, hanem volt annál több nagy fa. És a gólya, úgy látszik, csakugyan meggyőződött, hogy a levélnek nem veheti semmi hasznát, mert egyszerre csak kieresztette a csőréből s a levél gyorsan ereszkedett lefelé.

— No, most végre megkapom, örvendezett Katuska.

Már előre is feltartotta a kezeit, hogy felfogja a levelet. De bizony hiába tartotta. A levél nem jött le, hanem fennakadt egy magas fa tetején az ágak közt.

— Oh, oh! Most még oda kell fölkapaszkodnom utána!

És bár még soha sem próbálta, neki indult és gyorsan fölmászott a magas fára. De még gyorsabban egy iczipiczi kis alak, a kire Katuska mindjárt ráismert a mesekönyve után, hogy az valami kis manó. És a hamis kis manó is a levélre vadászott, elkapta és hirtelen átlebbent vele egy szomszédos vastag fára, melynek törzsében nagy odu volt, ott pedig egy mókuska üldögélt.

— Ohó, te gonosz manó! kiáltott rá Katuska. Add vissza a levelemet!

— Dehogy adom! Amit az erdőben találok, az az enyém. Nesze mókuskám, mulass vele.

A mókuska összegöngyölte csomóba, aztán pajkosan tépdeste a fogaival apró darabokra.

— Jaj, jaj! Vége! Mit viszek most már Józsi bácsiékhoz! jajgatott Katuska. Oh, oh! Mért is nem vittem mindjárt magam!

A kis manó gúnyosan nevetett.

— Hát mért nem vitted? Miért duzzogtál, mikor apácskának szivességet kellett volna tenned? Miért iparkodtál másra tolni? A levelet soha sem kapod meg többé.

Katuska úgy megijedt, hogy menten leesett volna a magas fáról, ha nem hallja, hogy valaki így szól:

— Csakugyan itt fekszik még most is. Kelj föl, Katuska! Ugyan nagyon aludtál sötét estig!

Katuska fölébredt és — ott feküdt most is a bokor alatt, szemben a galambdúcczal, előtte pedig apja állt, ki aztán komoly hangon kérde:

— Hát így vitted el a levelet, melyet rád bízam?

Zavarodottan ugrott talpra Katuska.

— Nem vihettek el apácska... anynyit futottam utána! A galamb a tóba ejtette, a halacska elszott vele, a gólya elvitte az erdőbe és ott a mókuska megette!

— Megette ám a te jó ozsonnádat, szólt az apa nevetve. Ugy látom, nagyot álmodtál és a rossz lelkiismeret háborgatott álmodban, üldözött a levéllel.

Lassan-lassan belátta ezt Katuska is és felkiáltott:

— Akkor hát ott a levél a galambdúccban.

— Nincs az ott, nem is volt, szólalt meg Bercezi, ki szintén ott állt az apa mellett. Csak tréfáltam, de nem tettem oda levelet, hanem elvittem magam, mert

láttam, hogy nincs kedvedre a séta, tehát meg akartalak kimélni a fáradságtól.

— És ez nagyon jól történt, mondá az apa. Mulasztásodért már meg is lakoltál, mert elmulasztottál egy kellemes délutánt.

S megtudta Katuska, hogy abban a levélben izenet volt, hogy délutánra mindnyájan ellátogatnak Józsi bácsiékhoz. Katuskának mindjárt ott is kellett volna maradnia. Épp ezért apáék, mikor indultak, nem is keresték Katuskát, azt hitték, már ott van, de helyette Bercezt találták ott és megtudták tőle, mi történt.

— Talán még most is lesi a galambot, szólt Bercezi. Haza szaladok és elhivom.

— Nem, csak hadd lesse! szólt az apa. És ha beleunt, hadd unatkozzék otthon egymaga.

És mialatt Katuskát a gonosz álom gyötörte, Józsi bácsiéknál öregek és gyerekek vidáman mulattak estig.

Elbusultan ballagott Katuska a házba és megfogadta, hogy sohasem duzzog többé, ha apa vagy mama bizza meg valamivel, nem is fog többé arra törekedni, hogy másra háritsa, amit ő rá bízta.

CZICZANEVELÉS.

(Képpel a czimlapon.)

CZICZA, czicza, köll-e tej?
 Igaz őszintén felelj. —
 A kis czicza csak dorombol,
 Így mondja ki, amit gondol.

Csak dorombol, mitse szól,
 De Katinka tudja jól
 Ebből is, hogy a kis édes
 Czirmos czicza nagyon éhes.

Ád is jó tejet neki,
 Szeretettel éteti.
 Ettől lesz az nagyobbacska,
 Kis cziczából kamasz macska.

MAJOMILLA KISSASSZONY
MEGTÉRÉSE.

— Tréfa, négy képpel. —

ol volt, hol nem volt, egész bizonyossággal már nem tudnám megmondani, mert olyan messze volt, hogy mire onnan hazakerült az öreg ember, a ki nekem elbeszélte, hát már elfelejtette, hol volt. De alighanem Majomhonban volt, a mely tul van az operenciás tengeren, a hol már annyi mindenféle mese esett meg, hogy ez is megeshetett.

Ott élt nagy bőségben és kényelemben a gyönyörűsége és szépsége Majomilla kisasszony az ő apjával, a gazdag és előkelő Majmosi urral. Olyan jó dolguk volt, hogy hetedhét vármegyében nem volt majomfamiának olyan uri dolga. Mikor reggel fölkeltek, már terítve volt az asztal és Majomilla kisasszony töltötte a jó kávé, csokoládét a csészékbe magának és apjának. A ko-

mornyik ezüst tálcán a legpompásabb gyümölcsöt hozta be, választhattak kéz-

zel lábbal a legjavában. Azután sétáltak, zongoráztak, énekeltek, mulattak, ebédelték és újra vigan voltak estig.

Ámde ilyen pompás élet mellett is sokszor úgy látszott, hogy Majomilla kisasszony elégedetlen. Csakugyan az is volt, de nem merte szigorú apjának megvallani.

— Még megtépázna haragjában, gondolá busan. Pedig holtra unatkozom ebben az unalmas fészekben. Mit ér az a sok jó lakoma, mikor mindig csak itthon kell kuczorognom. Más atyámfiak messze járnak, látnak sok szépet a világban és oda mennek, ahova nekik tetszik. Én pedig rab vagyok ebben a kastélyban.

Egy napon nagy estély volt Majmosi ur palotájában és Majomilla kisasszony, aki énekelni is tudott, gyönyörű majomnótákat énekelte a vendégeknek. Olyan nagyszerű ének volt az, hogy

olyat,
lottmár
öreg
négy
az é
taps
vaszasszo
műve
taps
kinc

Maj

a me
hogy
szög
Negy
világ
apja
elfár
kelle
közé

olyat, fogadok rá, még soha sem hallott közületek senki, még az sem, aki

már a budapesti operában járt. Egy öreg zongoramester kísérte zongorán négykézre egymaga, és mikor vége volt az éneknek és a vendégek nagyon megtapsolták Majomilla kisasszonyt, a ravasz mester így szólt:

— Bizony kár, hogy Majomilla kisasszony csak itthon énekel. Világhírű művész nő lehetne, minden városban sok tapsot, dicsőséget aratna és drága aranykincseket szerezne.

Most már aztán nem volt nyugodalma Majomilla kisasszonynak

— Híres művész nő leszek, járok-kelek, a merre tetszik és annyi aranyat kapok, hogy még a cipóm sarkába is aranyzöveget veretnék, ha cipőt viselnék.

Nem is gondolkozott sokáig, hanem egy szép este kiosont a kastélyból és világgá futott. Egész éjjel futott, nehogy apja rátaláljon a nyomára. Szörnyen elfáradt, mire megvirradt. Ez nem volt kellemes, de biztatta magát, hogy már közel a nagyváros, ott mindjárt kezdő-

dik a pompás élet. Be is állított egy hangversenyrendezőhöz, hogy ő híres énekesnő, hangversenyt akar rendezni.

— Jól van, hát tartsunk próbát.

De alig fogott bele Majomilla az énekbe, már ráírvált a rendező:

— Micsoda? Ilyen hanggal akar híres énekesnő lenni? Takarodjék előlem, ilyen nyafogástól mindenki megszökik.

Meghökkenve távozott Majomilla, de még nem ijedt meg.

— Ez a goromba ficzkó nem ért a dologhoz. Máshol próbálok szerencsét. Jaj, csak olyan éhes ne volnék.

Pedig még éhesebb is lett. Most vette csak észre, hogy a lakoma nem kerül ingyen. Járhatott-kelhetett, az igaz, a merre akart, de ingyen sehol sem tartották jól. És hiába próbált szerencsét, mindenütt azt mondták neki, amit az a goromba ficzkó. Most már kétségbeesett és nagy bánkódással gondolt az otthonra; de hazatérni nem mert többé. Véggkép kimerülve dőlt el az ut szélén és arra gondolt, hogy itt fog meghalni, mikor egy arra robogó kocsiból ismerős hang szólalt meg:

— Ni, hisz ez Majomilla kisasszony, akit az apja keres.

Az ismerős nem volt más, mint a jó öreg Majmóczi bácsi. Rögtön kocsiba emelte és elmondatta vele a szomorú csalódásait.

— Jaj kedves hugom, nagyon oktondi voltál. Elhitted a hizelgő szót azoktól, kik a kastélyotokban jó lakomát kaptak és ennek fejében dicsértek. No, jó hogy utamba akadtál, haza vislek.

— Oh de nem merek atyám elé lépni!

— Már biz ott kikapsz egy kicsit, de őszinte megbánással bocsánatot nyerhetsz. Haza is vitte. Az öreg Majmosi ur nagyon el volt busulva kedves leánya

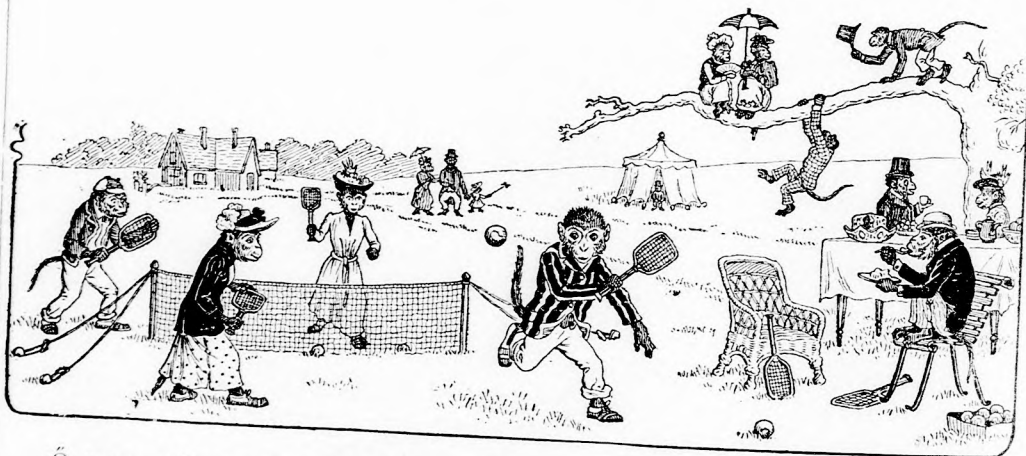
eltünése miatt és bujában egészen elzárkózott. De Majmóczy bácsi és Majmilla

kisasszony könnyen segítettek a bajon, bemásztak az ablakon és egyszerre csak ott termettek Majmosi ur előtt.

Olyan nagy volt az öreg meglepetése és úgy megörült, hogy egészen elfelejtett haragudni. Mikor pedig Majmóczy bácsi is segített bocsánatot kérni a bűnbánó Majomilla kisasszonynak és elmondta, hogy szegényke mennyit szenvedett, a lány szívé Majmosi ur egészen elérzékenyedve ölelte meg leányát és így szólt:

— Jól van no, hát elfeledjük az oktondi csinyt. Remélem, ezentul megbecsülöd a szülei ház áldásait és nem hiszed, hogy kin a nagyvilágban tapasztalatlan észszel jobb sorsot találhatsz.

Majomilla megtérésének öröme nagy majálist rendeztek, a mezőn lapdázta, ozsonnáztak, vígan voltak s az egész atyafiság örült hogy Majomilla kisasszony haza került.

Ő maga volt azonban a legboldogabb és soha sem kívánczolt el többé a biztos, kényelmes szülei házból, nem is találta soha többé unalmasnak.

el
vagy a
maga k
jobb, m
van al
nem m
is a fa
Nagy
meg a
fiuk, le
mentek
az ozso
az utat
a gyalo

Arny
tanyát
volt m
Laczi
járt az
hatná

Egys
közele
sugva
kának:

— E
látta
többiek
messzi

Nag
nehány
hogya
tak mi
vök m
tűnt a
tudta

— I
a nap
farkas
akart

Mos
és mos
titokba
az igaz

VAD LACZI ÉS A FARKAS.

— Vad Laczi erdei kalandja. —

NEHEZEN tudta Vad Laczi barátunk eldönteni: a telet szereti-e jobban vagy a nyarat. Mindegyiknek megvan a maga kellemessége. De a nyár talán mégis jobb, mert ekkor még több vig tréfára van alkalom. Ámbár a tréfa vége nem mindig mulatságos, mint a minap is a farkaskalandnál.

Nagy kirándulásra indult Laczi, ő meg a testvérei és több játszótársuk, fiuk, leányok vegyest. A nagy erdőbe mentek s kosarakban vitték magukkal az ozsonnát. Az erdő jó messze volt, de az utat eléggé ismerték s lábuk győzte a gyaloglást.

Arnyas, hűvös sűrűségben ütöttek tanyát és vigan folyt a játék, jó kedve volt mindenkinek. De legjobb kedve Laczinak volt és természetesen, hogy mindjárt azon törte a fejét, mivel tréfálhatná meg kivált a leányokat.

Egyszerre csak igen komoly képpel közeledik egyik csapat leánykához és sugva mondja a legnagyobbik leánykának:

— Baj van! Amott egy nagy farkast láttam... nem akarom megijeszteni a többieket, de vigyázzatok, ne menjetek messzire.

Nagy lett az ijedelem. Alig telt bele néhány perc, már valamennyien tudták, hogy farkas van közel. Szepegve huzódtak mind egy csomóba és elmúlt a kedvök minden játéktól, a mi nagyon feltűnt a velök volt nevelőnek. Meg is tudta mihamar az okát.

— Biz az baj, mondá. Nekem már a napokban jelentette a kerülő, hogy farkas ólalkodik ezen a tájon, de nem akartam elhinni. Hát mégis igaz.

Most még nagyobb volt az ijedelem és most már Vad Laczi sem nevetgélt titokban. Ő csak tréfára gondolt és ime, az igazat találta el.

— Kissé szétnézek, szólta aztán a nevelő.

Letört egy vastag ágat és elment, intve a gyerekeket, hogy együtt maradjanak, míg vissza nem tér. Ezt ugyan csak pontosan megfogadták s a kisebbek már sirtak is, mert a nevelő sokáig oda járt. De végre is megjött.

— Ezen az oldalon csakugyan ott van a lába nyoma a homokos tisztáson, mondá. Vigyáznunk kell. Alkalmasint a tulsó oldalra kullogott át.

— Oh, mit csináljunk! Mi lesz belőlünk! jajgattak a kicsinyek.

— No, nem kell kétségbeesni. Most kikémlelem ezt a másik oldalt is. De jó volna, ha valamelyik bátrabb fiu velem jönne, mert több szem többet lát és mig én egyik irányba nézek, másfelé elosonhat a farkas. Laczi te! Mernél-e velem jönni?

Valami nagy kedve nem volt ugyan, de azt már nem engedhette, hogy gyávának tartsák. Aztán a nevelő majd vigyáz, baj nem igen lesz. Ő is tört tehát vastag ágat és megindultak.

Messzire elbolyongtak s nagyon ovatosan firkésztettek. Egyszerre csak nesz hallatszott a hátuk mögött. A nevelő hátranézett.

— Ohó! Itt a farkas! Laczi te! Ha nem tudsz gyorsan futni, kapaszkodjál föl gyorsan erre a nagy fára!

Laczi rémülten tekint hátra és látja, hogy csakugyan gyorsan szalad feléje a bozontos fenevad. Nem bizott Laczi a lábában, hanem gyorsan fölkapaszkodott a fára, mialatt a nevelő eltűnt a sűrűségben.

A nevelő eltűnt, de a gonosz farkas mit csinált? Rémuldözve látta Laczi, hogy oda telepszik a bokor alá a fa közelébe. Bizonyosan lesi, hogy Laczi leszálljon. Akkor széttépi!

Keservesen mult az idő ott a fa tetején. Attól nem kellett Laczinak félnie,

hogy a farkas oda utána megy. De mi lesz, ha a gonosz fenevadja nem tágit? Már esteledik... és a farkas nem mozdul. A többiek bizonyosan haza futottak az ozsonnával. Ő pedig itt reked éjszakára és ha elalszik, leesik a fáról... akkor a farkas megeszi!

Már majdnem egészen beesteledett és Laczi már sirva fakadt kinjában, mikor nagy csodálkozására hangos beszédet, kaczagást hall és csakhamar ott termett a fa alatt az egész társaság, nagy jó kedvvel. Velök volt az erdőkerülő is, a ki odaszólt a farkasnak:

— Ide Bundás, már megyünk haza!

— Gyere le, Laczi! kiálták a fiúk és leányok nevetve. Nem bánt a Bundás! Nagyon okos, jól betanított kutya ez.

Hüledezve, mérgelődve szállt le Laczi, a nevelő pedig így szólt:

— Meg akartad rontani az egész társaság multságát, de magad estél a verembe. Tudtam, hogy itt közel van a kerülő kunyhója, vele rendeztem ezt a kis büntetést számodra. Ijedtedben nem vetted észre, hogy csak kutya és hogy utána jön a gazdája is, a ki int neki, hogy feküdjék le. Mi jól mulattunk és az ozsonnából bizony nem maradt a számodra semmi. Most már menjünk haza!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIII. köt. 8-dik számában közölt találos kérdés megfejtése:

Rózsa, Viola, Ibolya, Lilla, Piroska.

Helyesen fejtették meg: Nagy Irén és Dezső, Mezey Jenő, Weisz Aranka és Rudi, Haidt Margit, Vogel Viktor, Katona Milka és Jani.

*

A »KIS LAP« XLIII. köt. 7-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Bárkányi Ödön, Szontagh Donát és Sándor, Szögyény Gábor, Haidt Margit, Weisz Aranka és Rudi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Schwartz István. Azt a mesét nem közölhetném, még ha szabatosabban volna is lefordítva. Izléstelen, beteges káprázat gyümölése az, melynek semmi köze az igazi ájtatossághoz, csak borzadályt, kellemetlen benyomást okozna minden olvasótársadnál. Nem tudom, honnan vetted, de ha könyvből olvastad, dobd el azt a könyvet, mert ostoba rossz könyv az. A jó Isten nem úgy vigasztalja meg a busuló anyát, hogy azért vette el fiait, mert ha életben maradnak, hát akasztófára és börtönbe kerültek volna. Ez kicsufolása az isteni jóságának. — **Salamin Andor.** Legutóbb küldött rejtvényeid nem váltak be. A kockarejtvény-nél a meghatározások nem szabatosak, mert pl. az *aloe* növény délszaki eredetű ugyan, de nálunk is minden kertben található, a *ne* nem tagadó, hanem tiltó szócska, *lom* nemesak rendetlen embernél van. A számrejtvény-nél háromszor is ismétlődik az, hogy »név«. (férfi név, női név.) pedig effélet csak egyszer szabad használni. A »hasznos fém« nagyon is általános, a »ház őrzésére szolgál« viszont nagyon is könnyen kitalálható. A »sárkány« rejtvényben végre az *N* betű föléje helyezett *K* betűvel nem olvasható *Kán*-nak, hanem vagy *ennenkán*-nak vagy *Káennén*-nek, amiből azután semmi sem sült ki. De hát se baj. Majd jobban töröd a fejedet és küldesz jobbat, mely beválik. — **B. R. F.** Az egyik: »Az árva«, egészen elhibázott, fonák kép az árváról. Hogy házról-házra kéreget és »a mit így kapogatott«, azt összerakva, gazdaggá lett, az nagyon jó biztatás volna arra, hogy tehát okos dolog koldulni. Talán nem ezt akarja kifejezni, de a zavaros vers értelme ez. »A kis pipi«-nek nincs ilyen hibája, de csak azért, mert voltaképp semmi tartalma sincs. Ámde tévedés azt hinni, hogy a gyermekvers játszísága, könnyűsége a tartalmatlanságból áll. Gondolat, vagy legalább ötlet kell abba is; csak formája játszi. — **Szögyény Gábor.** A »Kintornás urfi«-ra vonatkozó kérdésre éppen a mult számban feleltem egy kis olvasótársadnak. Ott tehát megtalálod a választ. — **Tiller Ella.** Előadástok jó sikerének hírével örömmel olvastam. Megtudtam azóta, hogy buzgóságtok szépen jövedelmezett is jótékony célokra és így kétszeresen gratulálhatok mindnyájatoknak a sikerhez. Hogy a »Kis Lap«-ból vett szindarabnak is része volt benne, kellemes elégtételemmre szolgál.

